

ПРОСТОВОЛОСІ, ГОЛІ Й БОСІ

Були зовсім недавно в моді
Латки на ліктях виразні,
Сьогодні ж носять у народі
Дірки упоперек колін.

А голова простоволоса,
Немов коліно, аж блищить,
І ходять люди ці, як босі,
Ефектно, значить слід терпіть.

Лишилося зовсім півкроку
Щоб стати зовсім голяком,
Не буде з одягом мороки,
А гріх прикриєм фартушком.

Тоді на дерево, у джунглі,
Та й перетворимось у мавп,
І станем тикать людям дулі,
Аж з чотирьох скрутивши лап.

Для чого нам тоді столітня
Культура та увесь прогрес?
Ну назбиралось трохи сміття □
У власній голові ж, не десь.

Що скажуть люди, як побачать?

Куди подітися тоді?
І чи за нами хтось заплаче
В тому безлюдді й самоті?

Тоді вже плакати буде пізно –
Одні примати на гіллі,
Вони сміятимуться злісно,
На не людській уже землі.

Давайте ж будем рятуватись,
Земля у космосі одна,
Єдина на мільярди мати –
Неопалима купина.

Простоволосі, голі й босі,
Хоч дірки латками заший,
Які були, такі ще й досі,
Хрест з глупоти несемо свій.

Дата написання вірша: 2021-01-14